

Efter nogen Tids Forløb vakttes hun op af sine Tanker ved Lyden af Stemmer, der nærmede sig. Det var Frøken Ragnhild og Emanuel, der kom tilbage ad den lukkede Hasselallé, som løb lige bag hende.

„— — Vi ses vel omtrent en Gang hver fjortende Dag,“ hørte hun Frøken Ragnhild sige. „Og i Reglen spiller vi da lidt firhændigt sammen. Men naturligvis, vi passiarer ogsaa . . . undertiden ogsaa om Dem, saadan som jeg vist har fortalt Dem. Jeg har altid kunnet mærke, at Deres Søster hænger ved Dem med en sjælden Kærlighed. Hun har tidt selv talt om, hvor ofte hun savner Dem, og hvor meget hun længes efter igen at se Dem.“

„Ja saa, har Betty talt om det?“

„Ja, det er jo dog egentlig saa naturligt; hun har jo slet ikke set Dem i disse mange Aar. De skulde virkelig en Gang tage ind til Byen og gøre hende et Besøg. Hun trænger til Opmuntring, Stakkel. Hun føler sig saa ene, siden hun — som De jo véd — havde den Sorg at miste sit eneste Barn. Det var virkelig et haardt Slag for hende. Hun er jo endnu ung og trænger til Nogen eller Noget, der kan fylde Tilværelsen for hende; . . . og det kan jo ikke nægtes, at Generalkonsulen i den Henseende har sine Svagheder; han er jo